Lietuvos nacionalinė M.Mažvydo biblioteka

MISIONIERIAUS LAIŠKAI

16 Münchenas, 1948 m. liepos 1 d.

Mieli Tautiečiai!

Mes gyvename jau ketvirtį metai lyg sapne, toli toli nuo Tėvynės. Bet gaila, kad tai ne sapnas, o tikrenybė! Mes esame po visą pasaulį išblaškyti žiauraus bolševizmo, kuris nepasitenkino sugėręs dar gyvą garuojantį mūsų Tėvynės kraują, bet trumpu laikotarpiu jau suskubo suduoti mirtinų smugių ištisai eilei didesnių ir mažesnių valstybių. Visi išsigandusiais veidais sekame tą žūtbūtinę kovą ir nekartą klausiame: kas pagaliau laimės —

BOLŠEVIZMAS AR KRIKŠČIONYBĖ?

Į šį didį, mums labai rūpimą klausimą mėginsime duoti atsakymą. Pirmiausia pažvelkime, kas yra bolševizmas?

I

Kas bolševizmo tėvas?

Gal sakysite Stalinas, kadangi bolševikai vis dar „tėvu" jį vadina. Ne! Stalinas yra tik aklas bolševizmo vykdytojas. Tai gal Leninas? Irgi ne. Ne Leninas bolševizmą išsigalvojo. Jis tik nustatė jam gaires ir nurodė kovos lauką. Pirmuoju bolševizmo, kaip ir bendrai viso socialistinio judėjimo, tėvu yra laikomas Karolis Marksas, gimęs 1818 m. Triere iš žydų tėvų, kurie 1824 metais kartu su sūnum perėjo į protestantų tikėjimą.

Nuo pat jaunystės Marksas visa širdimi atsidavė bedievybei. Į tą baisią nelaimę, kurios pasekmes mes dabar pergyvename, jį pastūmėjo materialistas Feuerbachas. Persisunkęs materializmu Marksas jau tuomet pasakė: „Kas pašalins religiją, kuri apgaudinėja žmoniją savo žadama laime, tas suteiks tautoms tikrąją laimę. Dėl to istorijos uždavinys išgriauti įsitikinimą į pomirtinį gyvenimą ir stabilizuoti šio žemiško gyvenimo tiesą".

Markso materializmas

Būdamas Berlyne, Marksas klausėsi garsaus filosofo Hegelio paskaitų. Nors Hegelis irgi buvo bedievis, bet dar savotiškai pripažino aukštesnį pasaulį, taip vadinamą absoliutinių idėjų įkūnijimą istorijoje. Bet Marksas, užuot pasisavinęs savo mokytojo idealistinį supratimą, pasisavino tik jo filosofinį galvojimą arba metodą, pagal kurį viskas vyksta kovos ir vystymosi keliu. Hegelis tvirtino, esą absoliutinės amžinos idėjos žengia į pasaulį ir čia jos grumdamosios viena kitą

nugali ir virsta naujais pažangos laiptais naujai epochai ar žmonijos istorijai. Iš to vystosi tautos, valdžios ir atskirų žmonių santykiai. Bet visa tai yra tik amžinų idėjų įsikūnijimas. Iš to visa Hegelio filosofija pagaliau pakrypsta į panteizmą, nes viskas lyg sudievinama.

Marksas, kaip minėjau, pasisavino šį Hegelio protavimo būdą, bet pagrindan padėjo ne Hegelio idealizmą, o vienintelį dalyką — medžiagą. Šiame dalyke Marksui daug pagelbėjo materialistas Engelsas, o prieš tai Feuerbachas Jie paskelbė, kad viskas, kas yra pasaulyje, neturi jokios antgamtiškos vertės. Viskas vien tik medžiaga. Nesą jokio Dievo, nei sielos, nei pomirtinio gyvenimo, viskas išgalvota, viskas tik medžiagos padaras. Lyg banga bangą veja, viskas mainosi, keičiasi, o žmogus viską stebi ir registruoja. Pasaulio įvykiai grumiasi ir pagaliau gaunamas naujas pagrindas sekančiai kovai. Iš tos medžiagos kylanti kovos visa žmonijos kultūrinė, socialinė ir religinė istorija.

Kaip Darvinas skelbė panašų vystymąsi gyvūnijos pasaulyje, taip Marksas žmonijos gyvenime. Iš to kyla taip vadinamas istorinis materializmas, kuris yra ne kas kita, kaip visų politinių, socialinių ir religinių įvykių kompleksas.

Dėdamas materializmą pagrindan, Marksas daro drąsias išvadas, kad žmogus neturįs jokios sielos, esąs tik medžiagos produktas, ir dėl to visa, ką žmogus mintija ar kuria, esąs grynai medžiagos vystymasis. Dievas, religija, asmenybė ir visas dvasinis gyvenimas teturi tik relatyvią vertę, jie visi esą tik politinių ir visuomeninių santykių produkcija. Produkcija gi einanti medžiagos paskirtu keliu ir nepriklausanti nuo žmogaus valios. Dėl to Marksas savo „Manifeste“, išleistame 1848 metais, liepia būti optimistais ir tikėti į visišką pasisekimą.

Pagal Marksą kiekvienas žmogus esąs lygus, neturįs jokio antgamtininio atspalvio, neturįs asmenybės, nes esąs kolektyvus ir totalis, dėl to negalįs ieškoti savo gerovės, o tik kolektyvo arba visuomenės. Iš čia plaukia aiški išvada, kad žmogus negali turėti nuosavybės, nes jei jis ją turėtų, jau būtų apsiribojęs egoistiniais siekimais ir kenktų kolektyvui.

Be to, žmogus esąs iš prigimties geras ir jokios gimtosios nuodėmės ar pirmųjų tėvų puolimo nebuvę. Visa žmonija vystosi, aklai siekdama galutinio tikslo: komunizmo arba galutinės žmonijos laimės — komunistinio rojaus. To laukiamo rojaus gali žmonija dar ilgai nepasiekti, jei nieko nedarys ir tenkinsis vien evoliucijos keliu. Tačiau žmonija gali evoliucijos kelią aplenkti, gali eiti trumpesniu revoliucijos keliu. Patsai Marksas, kaip ir visi kiti dešinieji socialistai, buvo evoliucijos šalininkas. Bet bolševikai užsispyrė tą galutinę žmonijos laimę pagreitinti, eiti revoliucijos keliu dėl to jie ir vadinasi revoliucininkais. Jie sako: motina galėtų pagimdyti kūdikį ir pati be jokios pagalbos, bet jai sveikiau ir geriau, jeigu ji nuvežama į ligoninę, kur gydytojas jai pagelbsti. Tokiais gydytojais siūlosi pabūti dabar revoliucininkai bolševikai.

Visa bolševikų valdžia su NKVD ir vyriausiu savo „tėvu“ esa tik laikini pagelbininkai. Pasiekus tikslą, atpuls priemonės — nebereikės jokios valdžios, nes žmonės išsilygins, nebus nei klasių, nei kovų, nei prieštaravimų, visi gyvens, kaip broliai; nebus skriaudėjų nei prispaudėjų — visuotina meilė jungs visus į vieną kolektyvą; visi dirbs kolektyvui pagal išgales, o išlaikymą ir kitus dalykus gaus iš to paties kolektyvo pagal reikalą; nebereikės kapitalo, nes nereikės nieko pirkti nei parduoti.

Į šio komunistinio tikslo laimėtojus Marksas buvo numatęs įtraukti vien fabrikų darbininkus, bet Leninas įtraukė ir žemės ūkio darbininkus ir visus kitus, kas tik pritaria šiai kovai.

Kas belieka iš žmogaus?

„Komunizmas, atitraukdamas žmogų nuo asmeninio Dievo, tuo pačiu verčia panaikinti ir žmogaus asmenybę“, sako Mykolas Brink, „Nes be absoliutinės Dievo asmenybės negali egzistuoti ir ribota asmenybė“, pabrėžia Guardini. Tuo būdu iš žmogiškų asmenybių pasidaro paprasti gyvūnai arba daiktai, kitaip tariant, kaimenė, masė, kuri atlieka dresiruotę, mechaninius judesius, bet ne laisvą apsisprendimą, nes tik žmogus, turįs santykius su asmeniniu Dievu, gali pasakyti: taip taip, ne ne. Žmogus, kuris atsiskiria nuo asmeninio Dievo, darosi pavojingas pats sau ir kitiems (Dr. Erich Reisch).

Taip dabar yra Rusijoje. Komunizmas, šalindamas be pasigailėjimo asmeninį Dievą, šalina ir asmeninį žmogų, — ramiausiai jį nužudo, jei jis nesutinka tapti mechanizuotos komunizmo mašinos ratuku.

„Dievo paveikslas virsta mašinos paveikslu, nes žmogus darosi nepanašus net į primityvų žmogų, kuris nors neturėjo frako ir lakiruotų batų, bet veide turėjo Dievo išreišką,“ sako Brink.

Liūdnos pasekmės

Matėme, kokia biauri, netikusi, žmogų nuvertinanti ir vien grynu materializmu paremta Markso teorija. Bet dėl ko ją tiek daug žmonių, ypač darbininkų, pamilo ir vykdo tokiu užsidegimu? Dėl to, kad ši teorija mokėjo save apipinti gražiausiais šūkiais ir pasisiūlė gelbėti darbininką iš nepakenčiamos padėties. O kad darbininkai buvo skriaudžiami, ir žmogus buvo virtęs kapitalizmo vergu, visiems aišku. Tai buvo dangaus kerštо šaukiantis nusikaltimas. Šį kerštą pasišovė įvykdyti tariami darbininkų „globėjai“ ir „užtarėjai“ — bolševikai.

Gelbėti suvargusią žmoniją visais atžvilgiais buvo teisingas, šventas, kilnus ir neatidėliotinas reikalas, bet visa bėda, kad tąjį gelbėjimo darbą jie sukūrė ant neįgyvendinamos ir pilnos prieštaravimų Markso teorijos. Norėdami išgelbėti rusų tautą iš caro vergijos, užtraukė daug baisesnę priespaudą. Šūkis „laisvė, lygybė, brolybė“ tapo kruvinu pasityčiojimu. Žadėdami pašalinti klasių kovą ir panaikinti skirtumus, padarė viešpataujančiųjų ir pavergtųjų klases. Naikindami buržujų klasę, patys pasidarė neprieinamais Kremliaus ponais. Smerkdami kapitalistus, kaip baisius darbo žmonių plėšikus ir išnaudotojus, patys užsitarnavo didžiausių išnaudotojų vardą, nes jie nepasitenkina vien savo krašto žmonių apiplėšimu, tą patį daro ir su kitomis tautomis, kurias jiems karo metu pavyko pagrobti. Griaudami neišardomus moterystės ryšius, pripildė kraštą apleistų vaikų būriais, išaugino benamių, skurdžių ir valkatų minią. O kas besupras paniekinimą moters, kuri pasidarė išnaudojimo ir vyro geidulių įrankiu. Bet už vis skaudžiausia, kad jie suvaržė tikėjimą, atimdami žmogui tai, kas buvo jo širdžiai nuo amžių brangiausia ir vienintelis suraminimas varguose. Tuo būdu jie nužemino žmogų iki gyvulio.

II

Komunizmo priešai

Didžiausias žmonijos gerovės priešas pagal Marksą esančios žmonių klasės, kurios yra kilusios iš nelygaus turtų padalinimo. Jos sudaro visus tuos skirtumus ir nelygumus ekonomijoje ir visuomeniniame gyvenime. Pašalink klases, savaime pranyks visa nelygybė, nebebus skriaudėjų ir skriaudžiamųjų, diduomenės ir proletariato. O tam pasiekti, reikia suvisuomeninti arba suvalstybinti visus turtus, visą gamyba ir jos priemones. Kai nebebus nuosavybės, savaime išnyks turtuolių ir proletarų klasės.

Religija taip pat išnyksianti, nes ji atsiradusi iš nesutvarkytų ekonominių santykių. Kai ekonominiai dalykai susitvarkys, religija savaime išnyks. Mat, pagal Marksą, turtuoliai, norėdami nuraminti nepatenkintus proletarus, išgalvojo jiems religiją. Girdi, jūs būkite ramūs, nes visa jūsų laimė esanti po mirties danguje. Dėl to religija, pagal Marksą, esanti labai apgaulinga priemonė nuglostyti varguomenę — opiumas tautoms. Dėl to Marksas ir jo sekėjai iki šių laikų kraštutinių bolševikų, visi sutartinai skelbia kovą religijai. Tiesa, šiais laikais atsirado sušvelnėjusių marksistų, kurie vadina save kairiaisiais krikščionimis, o kiti net ir katalikais, bet socialisto vardą nori pasilikti. Popiežius Pijus XI savo enciklikoje „Quadragesimo anno" pasmerkė ir šį mėginimą, nes visa Markso galvosena yra klaidinga, o ne vien tik religijos srityje.

Marksas, būdamas Anglijoje, susipažino su kraštutiniu kapitalizmu ir, matydamas, kaip kapitalistai skriaudžia darbininkus, pasmerkė kapitalizmą, parašydamas atskirą veikalą „Kapitalas".

Pagal Marksą visą gaminių vertę nustato darbas ir tik jis. Kadangi kapitalas yra susikūręs iš darbininkų prakaito, dėl to jis turi būti grąžintas darbininkams, nes jis priklauso tik jiems vieniems. Tai įvyksią tada, kai visas kapitalas sueis į nedaugelio kapitalistų rankas, o jis prie to laipsnio artinasi, nes kapitalistai irgi tarp savęs konkuruoja, vieni kitus nugali. Tuo būdu visi turtai suplaukia į mažesnio kapitalistų būrelio rankas. Taip ir turi būti, nes tada bus lengviau iš jų atimti ne savą kapitalą ir atiduoti tikriesiems savininkams.

Kokiomis priemonėmis bolševikai kovoja?

Remiantis materializmu, atskiras žmogus pats savyje neturi individualinės vertės, nes visa jo vertė priklauso nuo to, kiek tarnauja ar kenkia visuomenei arba kolektyvui. Dėl to čia asmens vertė matuojama kolektyviniu mastu, o ne žmogaus asmenybe, nes asmenybės kaip tokios nėra. Bet jei tas žmogus yra bolševikų sistemos priešas, jis būtinai turi pasišalinti iš visuomenės tarpo arba žūti. Iš to daroma bolševikų idealogo Jeroslavskio aiški išvada arba etinis įstatymas: kiekviena priemonė, padedanti proletariatui sieti tikslo, yra gera ir ji naudotina. Dėl to šimtą ar tūkstantį komunizmo priešų pašalinti iš gyvųjų tarpo yra paprastas dalykas, nes gydytojas, operuodamas ligonį, būtinai turi pašalinti tuos kūno narius, kurie kenkia jo sveikatai. Dėl to liaudies ar visuomenės teismas turįs pilną teisę bausti net mirties bausme tuos, kurie pastoja kelią komunistiniams siekiams.

Viso pasaulio komunistai, susijungę į III internacionalą, nustatė savo kovos būdą, Tarp kitų dalykų yra ir šis nutarimas: „Komunistų partijos turi kovoti visomis priemonėmis ir su ginklu rankose pasaulinei buržuazijai kuo greičiau nuversti ir tarptautinei sovietų respublikai sukurti. Komunistinės partijos pripažįsta proletariato diktatūrą, kaip vienintelę priemonę viso pasaulio proletarams sujungti ir darbininkams iš buržuazijos vergijos išlaisvinti. Šis internacionalas kviečia viso pasaulio proletarus eiti Sovietų Rusijos pramintu keliu."

Šeštasis internacionalo kongresas 1928 m., sušauktas iš 59 pasaulio valstybių, nutarė, kad jau laikas vykdyti minėtą programą visame pasaulyje, nes pasaulinė revoliucija artėja visu greitumu; kapitalizmo nuvertimas jau esanti šių dienų užduotis. Nors antrojo pasaulinio karo metu kominternas dėl akių buvo panaikintas, bet 1947 metais vėl atnaujintas „Kominformo" vardu aukščiau minėtai programai įgyvendinti. Paskutinėmis dienomis matome visur pagyvėjusius streikus, atentatus, mėginimus užgrobti valdžias (Kolumbijoje, Čekoslovakijoje, Ven-

grijoje), smarkias priešrinkimines agitacijas (Italijoje ir kit.). Aišku, kad visa tai yra kominformo darbas. Komunistai nesiskaito su jokais doros ar žmoniškumo principais, jie, nepaisydami priemonių, eina prie savo galutinio laimėjimo — pasaulinio komunizmo.

Bet ir gero padarė bolševizmas

Sakoma, nėra blogo, kuris neišeitų į gerą. Iki 19 šimtmečio mažai kas kreipė dėmesio į Bažnyčios atsišaukimus ir raginimus gelbėti varguomenę. Žinoma, visais amžiais buvo bandyta užtarti prispaustuosius ir pavergtuosius, bet karalių, kunigaikščių ir turtuolių jėga dar buvo perdidelė, kad tie atskiri bandymai būtų turėję įtakos.

Garsusis sociologas Valdemaras Gurian savo veikale „Der Bolschevismus" tvirtina: „Nereikia į bolševizmą žiūrėti vien kaip į neigiamą dalyką ar utopiją, bet kartu kaip į skaudų esamos visuomeninės santvarkos teismą. Bolševizmas atidengė ir parodė daugybę neteisybių, pro kurias pirma buvo praeita be dėmesio. Tai skaudus perspėjimas, kad negalime būti patenkinti esama socialine padėtimi." Sorelis, prancūzų sociologas, Leniną palygina su Petru Didžiuoju, kuris prakirto langą į Europą. Taip dabar komunizmas eina į Europą priversti daryti reikalingų reformų, kurių šiaip dar būtų reikėję ilgai laukti.

Bolševikai išjudino apsileidusius katalikus kuo greičiausiai vykdyti Leono XIII „Rerum Novarum" ir Pijaus XI „Quadragesimo anno" enciklikas. Katalikams dažnai trūkdavo drąsos. Nors popiežių enciklikose griežtai protestuojama prieš visuomenines neteisybes ir raginama kuo greičiausiai griebtis radikalių priemonių, kaip žemės reformos, darbininkų organizavimo į draugijas, teisingo atlyginimo, kad moterų ir vaikų neverstų dirbti, kad būtų apsaugotos šeimos ir atskiri asmenys nelaimės, mirties ar susižeidimo pavojuose, bet daugely šalių tie popiežių teisingi reikalavimai net nepasiekė platesnių visuomenės sluogsnių. Kalbama apie vieną Prancūzijos kardinolą, kurį popiežius pas save šaukė pasiaiškinti, dėl ko jis neleidęs savo vyskupijoje paskelbti Leono XIII enciklikos. Ispanijoje panašių faktų priskaitoma net keliolika. Vienas katalikų vadas net turėjo bėgti į Argentiną.

Jau ieškoma išeities

Amerikos prezidentas Trumanas laiške Pijui XII 1947. VIII. 28 štai ką rašo: „Pastovi taika tegali būti sukurta ant krikščioniškų principų... Aš visa širdimi tikiu, kad tie, kurie nepripažįsta savo atsakomybės Dievui, negali pilnai atlikti savo pareigų artimui... Mes turime tikėti, kad tiesos ir teisingumo triumfas neišvengiamas.... Mūsų bendras tikslas — sukelti bei sustiprinti žmonių tikėjimą, kad amžinosios vertybės būtų pasiektos dar mūsų generacijos, vis tiek kokios kliūtys būtų ar iškiltų." Britų darbiečių pirmininkas „Harold Daily Mail" 1947. XI. 16 rašo: „Jau daugiau negu 11 valanda. Jau arti dvyliktos. Civilizacijos likimas priklauso nuo to, ar bus visų priimtos moralinės vertybės."

„Neklyskime: eina karas — šventasis karas, kokio pasaulis nematė nuo Mahometo laikų. Bet tuomet buvo kitas tikėjimas — krikščioniškasis pakankamai pajėgus atsispirti. Ar šiandien pasaulis turi pakankamai stiprų tikėjimą atsispirti naujajai visuotinei komunizmo religijai:... Atominės bombos yra niekis, nes komunizmas yra minties reikalas, pozityvus ir konstruktyvus, kuris pagautų žmonių mintis ir pastumėtų jas į kryžiaus žygį. Ar pasaulis turi tokį tikėjimą?" (Aleks. Clifford, Daily Mail" 1947. V. 7).

Dr. Buchmann protestantų suvažiavime Šveicarijoje 1947 m. rugsėjo mėn., kur buvo 20 tautų atstovai, taip kalbėjo: „Nesenai aš dalyvavau Romoje šv. Nikalojaus iš Flüe kanonizacijoje. Labai tinkamas metas atkreipti dėmesį į tą prieš 500 metų gyvenusį valstybės vyrą, kuris klausė Dievo žodžio ir drąsiai pagal jį vedė savo tautą. Jis tikras pavyzdys Jungtinėms Tautoms! Dievo vedamas diplomatas ir vieningai už jo stovinti tauta — ar tai neatsakymas mūsų laikams?“

„Catholic Herold“ 48. I. 2. vedamajame skaitome: „Vienintelis tikras kelias ilgainiui pastoti kelią komunizmui — tai stiprinti mūsų pačių dvasinį ir moralinį gyvenimą, — mūsų pačių ne tik kaip asmenų, bet ir kaip piliečių bei visuomenės narių. Užuot smerkus ir puolus komunizmą, reikia labiau rūpintis pažiūrėti į savo individualinę bei politinę sąžinę. Jeigu krikščionybė vėl pasidarys reali jėga Vak. Europoje ir Amerikoje, mes galėsime pasijuokti iš komunizmo grėsmės pasauliui“.

Popiežius Pijus XII labai rimtai vertina mūsų laikus. 1947. XII. 31, kalbėdamas diplomatams, jis sako: „1948 metais, kaip retai kada, pasaulis bus kryžkelėje“. Kitoje kalboje per radiją jis išsireiškė: „Krizės rimtumu negalima abejoti. Jos galimumai gėriui ir blogiui nešmatuojami. Su Kristumi, ar prieš Kristų — štai visas klausimas“.

Dėl ko bolševikams vis dar sekasi?

Rusijos liaudis dar nėra galutinai įsitikinusi bolševizmo teorijos klaidingumu Jie galvoja, jei komunizmas užims visą pasaulį, gal pagaliau ir ateis tas laukiamas rojus, t. y. dar jie nėra įsitikinę, kad jie apgauti. Bolševikai geri artistai: jie moka pagauti silpnąsias darbininkų puses. Čia jie rodo didžiausią darbininkams užuojautą, kalba apie kapitalistų daromas skriaudas, gaudomi darbininkų priešai ir radikaliai baudžiami. Masė labai linkusi į revoliucijas, permainas, kurstoma greitai pasiduoda. Kaip ir Kristaus laikais pariziejai mokėjo sukurstyti minią: čia ji Kristų garbina ir kloja ant kelio rūbus, po kelių dienų ta pati minia reikalauja jį nukryžiuoti.

Prieš religiją sukurstyti minią irgi nesunku, nes religija nepataikauja sugedusiai žmogaus prigimčiai. Dėl to lengva sakyti, esą, ji varžanti žmogaus laisvę. Tuo remiantis atsirado įvairios tikybinės sektos ir pagaliau net bolševikai sužavėjo ne vieną lengvapėdį savo nežabotos laisvės obalsiais.

Jau vyksta persilaužimas į gerą pusę.

Nors bolševikai labai didžiuojasi, esą, didžiausiais žmonijos geradariais ir savo Rusijoje sukurtą rojų kelia į padanges, bet milijonai kareivių, grįžusių iš Europos, pasakoja, kaip žmonės gyvena kituose kraštuose. Tai savaime kelia žmonių nepasitenkinimą bolševizmu. Jei bolševikai turėtų daugiau proto ir, matydami žmonių nepasitenkinimą, pradėtų jiems nusileisti, duotų daugiau laisvės, nevaržytų religijos, leistų nuosavybę ir, tt., gal dar ilgiau toji sistema būtų kenčiama. (Nors šis tas religijos ir nuosavybės srityse jau palengvinta, bet dar labai mažai).

Bolševizmo žlugimas artinasi ne tiek iš oro, kiek iš vidaus. Ką žadėjo proletarams, ne tik nedavė, bet atėmė dar tai, ką buvo turėję. Auga masinis nepasitenkinimas. Vietoj luomų ar klasių kovos dabar atsirado partijos kova su nepasitenkinusiais proletarais, dėl to sprogimas artinasi.

Milijonų iššudymai sekulia dar didesnį nepasitenkinimą ir daroši didžiulė masinė korupcija. Visur Rusijoje viešpatauja neteisybė ir liaudis pasijunta apvilta. Iš caro diktatūros ji pateko į proletariato diktatūra, kuri pasirodė nepalyginamai žiauresnė už visus įvairiausių laikų Neronų, Erodų ir kitų tironų žiaurumus.

Išorinė bolševizmo dresūra nepakeis žmogaus vidaus. Gali ji priversti per kurį laiką kentėti ir taikytis prie esamos santvarkos, bet laikui atėjus tas žmogus atsikeršys. Dėl to Rusijoje diena iš dienos auga keršto dvasia.

Dar iki šiol tas persilaužimas neatėjo, bet jis artinasi ir nebetoli tas laikas, kada ne tik Rusijos darbininkai taps bolševikų priešais, bet ir viso pasaulio liaudis pažins jų tikrąjį veidą. O ginklų ir jėgos terorai nėra amžini. Upę galima sulaikyti, kolei ji nedidelė ir nepatvinusi, bet patvinusios nebeišlaikysi. Rusijoje toks potvynis artinasi. „Nes jei ir šetonas pats su savim nesutinka, kaipgi išliks jo karalystė", sako Išganytojas. Dievas leidžia bolševikams dar ilgiau pabūti, kad žmonių atsivertimas būtų gilesnis, o ne taip, kaip nacionalsocializmas sugriuvo, bet slaptų šalininkų pasiliko milijonai.

Iš kitos pusės kovoje užsigrūdins krikščioniškasis pasaulis. Kaip minėjau, Leono XIII ir Pijaus XI enciklikų principai įgyja vis didesnės įtakos. Milijonai darbininkų rikiuojasi po Kristaus vėliava. Didėja savišalpos įstaigų skaičius, plečiasi labdarybės veikla, stengiamasi krikščioniškais principais spręsti atlyginimo klausimus ir tt. Daug daroma pastangų pagerinti darbininkų darbo ir gyvenimo sąlygas. Visa tai yra geros ir net būtinos priemonės nugalėti bolševizmą.

Bolševizmas žlugs, nes jo pamatai klaidingi.

Bolševizmas stovi ant smilčių, nes jis nepripažįsta antgamtiškumo, jis pagrįstas tik medžiaga, taigi smiltimis, dulkėmis ir daugiau nieku. Jei namai neturi tvirtų pamatų, ilgai išsilaikyti negali. „Lijo lietus, upės patvino, pūtė vėjai ir ištiko tuos namus, ir jie sugriuvo, o jų griuvimas buvo didelis" (Mt. 7, 27), sako Kristus.

Kas buvo New Yorke, matė dangoraižius. Vienas iš jų „Empire Building" turi net 102 aukštus, o gyventojų apie šimtą dvidešimtį tūkstančių. Dėl ko tie namai negriūna ir nepasvyra? Dėl to, kad jie stovi ant uolos! Kai kurie inžinieriai net tvirtina, kad ir žemės drebėjimas jiems nepakenktų. Tai krikščionybės paveikslas! Ji išsilaikys, nes pastatyta ant dieviškų pamatų, dėl to jos „ir pragaro vartai nenugalės", tvirtina Išganytojas.

Kada žlugs bolševizmas?

Kada ateis toji išganymo valanda? Čia jau priklausys nuo Dievo valios, ir dalinai nuo mūsų pačių, jei pasitaisysime. Nes Marija Fatimoje pranešė, kad šis karas bus Dievo bausmė už dideles žmonijos nuodėmes. Bet jei žmonės pasitaisys ir darys atgailą, jos bus sutrumpintos, jei ne — dar didesnės bausmės ištiks pasaulį.

Laikinai dar gali Dievas leisti bolševizmo bangai užlieti likusią Europos dalį, gal ir kitus kraštus pasiekti, kad žmonės patys ant savo kailio patirtų jo pasekmes, kurias mes jau patyrėme. Pasaulis turi kartą persirgti tąja liga, kad daugiau nebesirgtų ir vaikų vaikams pasakytų, jog tai baisi liga. Mat, žmonės patys nepatyrę, nenori tikėti. Prancūzijoje, Italijoje, Anglijoje, Amerikoje ir

ALp(LKA)1744
1948, Nr. 16

kituose kraštuose milijonai darbininkų dar laukia „
„rojaus“ įvedimo. Ką Bažnyčia ar Šv. Raštas sako, j
tik savo kailį gelbėti.

„Mano valanda dar neatėjo“, aiškiai pasakė Išganytojas net savo Motinai Marijai. Bet Marija tiki, kad jos prašymas bus išklausytas ir tarnams liepia daryti viską, ką tik Jis sakys. Dėl to ir mes melskimės, laukime ir darykime visa, ką tik mums Dievas sako per Bažnyčią ir per Mariją, ypač Fatimos apreiškimuose. Marija užtikrina per Fatimos vaikelius, kad Rusija grįš prie Dievo, bet tik prašo mūsų daugiau kantrybės, pasiaukojimo, daugiau atgailos bei maldos ....

Kas bus bolševizmo nugalėtoju?

Ką aš dabar baigdamas pasakysiu, ne vienam skaitytojui atrodys ir keista ir neįtikėtina: bolševizmą, tą apokalipsinę hidrą, galutinai parblokš ne karas ir ne diplomatų konferencijos, ne Marshalio planai ir ne Roosevelto Atlanto charta ar Trumano deklarcija, bet šventųjų maldos! Dėl to ypač šiais laikais pasauliui reikia daugiau tokių žmonių, kaip šv. Pranciškus Asižietis, Ignacas Loyola, Pranciškus Ksaveras, Vincentas Paulietis, Nikalojus iš Flüe, Tomas Morus, Joana Arkietė, Teresėlė ... Reikia ir labai reikia daug žmonių, kurie, net patys nežinodami apie savo nuopelnus, savęs išsižadėję, melstųsi ir aukotųsi Dievui kaip atsiteisimo ir permaldavimo aukos. Tik tie tylūs, nė kieno nepastebimi, herojai savo maldomis ir aukomis pagreitins krikščionybės pergalę ir teisingos taikos įsigalėjimą.

Vienykimės visi į bendrą maldą, tada ir mūsų T[illegible]nė greičiau susilauks išvadavimo.

Maldoje su Jumis

J. Brucikas S.J.

MALDOS APAŠTALIVIMO INTENCIJOS rugpiūčio mėnesį:

Bendroji: Kad visi grįžtume į krikščioniško gyvenimo griežtumą.

Misijų intencija: Už Japonijos vyskupus ir dvasiškiją.

Baigiama spausdinti J. Burkaus paruošta, S. Statkevičiūtės iliustruota, 64 puslapių knygelė vaikams — Mažųjų Dienelės. Ji bus brangi dovanėlė ir motinoms ir jų mažiesiems vaikų auklėjimo ir auklėjimosi darbe. Ji bus motinoms vadovas, o vaikams — neperskiriamas draugas.

Knygelės platinimo sąlygos ir eiga netrukus bus paskelbta „Mūsų Kelyje“.

(13b) Pullach bei München, Berchmanskolleg.

Als Manuskript gedruckt. — Verlagsanstalt Manz, Dillingen-Donau.